

מרכז תורה תפילה וחסד

זכרון משה

ע"ש ולע"נ ר' משה לסרי זצ"ל

מרכז מסחרי רחוב שאולזון 51

זמנים שבת קודש פרשת תשפ"ד **בהעלותך** גיליון 027

דברי התורה לעילוי נשמת החיילים שנפלו

ולעילוי נשמת אלתר צבי אריה בן חיים יאכנעס

ולעילוי נשמת הרב יוסף בן הרב שמשון פרלמן

ולרפואת הפצועים

צאת השבת 20:30

הדלקת נרות ירושלים 19:13

זמני תפילה שבת קודש

13:30	ערש"ק מנחה א' –
18:05	מנחה ב' –
18:20	קבלת שבת מוקדמת
19:38	מנחה ג' –
19:53	קבלת שבת בשקיעה
מעריב מיד אחרי קבלת שבת	
5:21	שחרית עם הנץ מתחיל שוכן עד
8:35	שחרית מנין שני שוכן עד 8:55
13:17	מנחה אי' –
18:50	מנחה בי' –
19:15	מנחה ג' –
20:30	מעריב מוצאי שבת –
20:53	מעריב של רבינו תם –

מרכז תורה תפילה וחסד

זכרון משה

ע"ש ולע"נ ר' משה לסרי זצ"ל

מרכז מסחרי רחוב שאולזון 51

הרב רועיאל שונברון

פרשת בהעלותך פרק ח' פסוק ב'

בהעלותך את הנרות

רש"י שואל מדוע שמה התורה את פרשת המנורה מיד אחרי פרשת הקורבנות שהביאו הנשיאים במהלך חנוכת המשכן. רש"י מסביר שכאשר אהרון ראה שלא הוא ולא אף אחד אחר משבטו היו מעורבים בחנוכת המשכן הוא הרגיש רע עד שד' אמר לו שעבודתו לד' גדולה מזו של הנשיאים, שהרי הוא זה שידליק את המנורה.

אם ננתח את רש"י זה נוכל לשאול את השאלה הבאה. אהרון כבר ידע שהוא הולך לעשות עבודות מסוימות במשכן שרק הוא יכול לעשות, כמו עבודת יום כיפור וכי הכוהנים עצמם ורק הם עושים את העבודה במשכן, ושהשבט שלו יהיה היחיד שיישא את המשכן, אז מה גרם לאהרון כל כך הרבה כאב שהשבט שלו לא היה מעורב בחנוכת המשכן?

התשובה יכולה להיות שאנחנו מזלזלים בתחושה של להישאר מחוץ למשהו. כמובן, אהרון ידע שהוא ושבטו מעורבים בהרבה דברים רוחניים ששאר בני ישראל לא זכו. עם זאת, העובדה שהוא לא נכלל במשהו שבוודאי יתקשר לעבודותיהם גרם לאהרון כאב רב עד שהקב"ה אמר לאהרון שהדלקת המנורה היא חלק מחנוכת המשכן.

זה שיעור חשוב מאוד בחיינו. כשאנחנו מעורבים במשהו, או בדבר רוחני כמו שיעור או אפילו בדבר פיזי כמו ללכת לחוף או ספורט או להזמין אנשים לשמחה, כדאי לכלול את כולם. אם אהרון הכהן חש כאב שהוא לא נכלל בחנוכת המשכן, ללא ספק החברים והמקורבים שלנו ירגישו רע כשהם נשארים בחוץ.

מרכז תורה תפילה וחסד

זכרון משה

ע"ש ולע"נ ר' משה לסרי זצ"ל

מרכז מסחרי רחוב שאולזון 51

RAV ROYALE SCHONBRUNפרשת בהעלותך פרק ח' פסוק ב'
בהעלותך את הנרות

Rashi asks why did the Torah put the parsha of the menorah right after the parsha of the sacrifices that the heads of each tribe brought during the consecration of the mishkan? He explains that when Aharon saw that neither he nor anyone else from his tribe were involved in the consecration of the mishkan, he felt bad until Hashem told him that his service to Hashem was greater than all of the heads of each tribe because he would light the menorah every day.

If we analyze this Rashi we can ask the following question. Aharon already knew that he and his tribe were going to do things to serve Hashem in the Mishkan that no one else could do. For example, there was the Yom Kippur service, the Kohanim themselves and his tribe would be the only ones to carry the Mishkan. If so, why was he so pained that his tribe didn't contribute to the consecration of the Mishkan?

The answer could be that we underestimate the feeling of being left out of something. Of course, Aharon knew that he and his tribe were involved in many spiritual things that the rest of b'nei Yisroel did not merit. However, the fact that he was not included in something that would relate to their jobs caused Aharon much pain. When Hashem told Aharon that lighting the menorah was part of the consecration of the Mishkan, then Aharon was relieved.

This is a very important lesson in our lives. When we are involved in something whether spiritual like a shiur or even something physical like going to the beach or playing sports, it's so important to include everyone. If Aharon Hokohein felt pain over being left out then certainly our friends and associates will feel bad being left out too.

מרכז תורה תפילה וחסד

זכרון משה

ע"ש ולע"נ ר' משה לסרי זצ"ל

מרכז מסחרי רחוב שאולזון 51

הרב רועיאל שונברון

פרשת בהעלותך פרק ח' פסוק ג'

ויעש כן אהרון

הרמב"ן מסביר פסוק זה, שלמרות שהדלקת המנורה הייתה מותרת לבניו של אהרון, אהרון עשה זאת כל חייו.

אם ננתח את הרמב"ן הזה נוכל לשאול את השאלה הבאה. אין בתורה אות אחת מיותרת, אז למה כאן מוספים 3 מילים נוספות רק כדי לומר לנו שאהרון עשה את המצווה בעצמו כל חייו? יתר על כן, למה זה הפתעה? אם לאדם יש הזדמנות לעשות משהו גדול כל יום, אשר מביא איתו פרס גדול, האם יש בכלל שאלה שהוא לא יתן לאף אחד אחר לעשות את זה במקומו, אז למה שנחשוב שאהרון יוותר על היכולת שלו לעשות את המצווה שמגיעה עם שכר כה גדול?

התשובה יכולה להיות שגם דברים שמגיעים עם פיצוי גדול בסופו של דבר יכולים להפוך לטרחה ואדם יכול לבוא להגיד לעצמו, כבר יש לי מספיק פרס והגיע הזמן לתת למישהו אחר לעשות את זה. רק מישהו שכל הזמן רואה את התועלת המדהימה בעשיית המצווה יוכל להמשיך לעשות אותו כל הזמן.

זה שיעור חשוב עבורנו. הרבה פעמים כשאנחנו עושים מצוות או לומדים תורה אנחנו מתחילים להרגיש את זה כטרחה ואנחנו עושים את זה רק כי אנחנו מרגישים שזה נדרש. זה יכול בסופו של דבר להוביל לכך שאדם יהיה פחות זריז בעשיית המצוות. כדי להמשיך לעשות את המצוות באותן רגשות של זריזות, אנחנו צריכים כל הזמן להזכיר לעצמינו כמה גדולות המצוות ואיזה זכות יש לנו להיות יהודים שומרי תורה ומצוות עם היכולת לקיים מצוות אלו על בסיס יומיומי.

מרכז תורה תפילה וחסד

זכרון משה

ע"ש ולע"נ ר' משה לסרי זצ"ל

מרכז מסחרי רחוב שאולזון 51

RAV ROYALE SCHONBRUNפרשת בהעלותך פרק ח' פסוק ג'
ויעש כן אהרן

The Ramban explains this pasuk that even though the lighting of the menorah was permitted to be done even by his sons, Aharon performed the mitzvah himself all the days of his life.

The Torah does not have one extra letter. If so, why does the Torah add 3 extra words just to tell me that Aharon performed the mitzvah himself his entire life? Furthermore, why is that even a surprise? If a person has the opportunity to do something great every day which brings with it a large reward, is there even a question that he would not let anyone else do it in his place? Why would we think that Aharon would give up his ability to do this mitzvah even one time?

The answer could be that people sometimes think that even things that come with great compensation eventually become "dull." A person can come to say to himself, "I already have enough of a reward. It's time to let someone else do it." Only someone who constantly sees the incredible benefit of doing the mitzvah will be able to continue to do it all of the time.

This is an important lesson for us. Many times when we do mitzvos or learn Torah, we begin to lose our motivation and inspiration to learn. We then just do it because we know that it's required. This can eventually lead to a person being less zealous in the performance of the mitzvos. In order to keep doing the mitzvos with the same excited feelings we need to constantly remind ourselves how great the mitzvos are and how lucky we are to be Torah Jews with the ability to perform these mitzvos on a daily basis.

מרכז תורה תפילה וחסד

זכרון משה

ע"ש ולע"נ ר' משה לסרי זצ"ל

מרכז מסחרי רחוב שאולזון 51

הרב רועיאל שונברון

פרשת בהעלותך פרק ח' פסוק ד'

כמראה אשר הראה את משה כן עשה את המנורה

רש"י מביא את המדרש תנחומא שמספר לנו שמשה רבינו ניסה לבנות את המנורה בעצמו, אבל הוא המשיך להיתקע עד שד' אמר לו לזרוק את הזהב לתוך האש והמנורה יצאה מעצמה.

אם ננתח את רש"י זה נוכל לשאול את השאלה הבאה. ברור שד' ידע שמשה לא יוכל לבנות את המנורה אפילו אם ישקיע את כל מאמציו, אז למה ד' לא צווה את משה מלכתחילה לזרוק את הזהב לאש ושהמנורה תצא מעצמה?

התשובה יכולה להיות שגם אם אדם לא יצליח לעשות מצווה, הוא צריך לדעת שלפעולה עצמה יש שכר ובסופו של דבר ד' יעשה אותנו מוצלח. זו יכולה להיות הסיבה שד' הורה למשה לנסות לבנות את המנורה למרות שידע שהוא לא יצליח.

זה שיעור חשוב מאוד עברונו ובכלל בחינוך. לכולנו נתונים ניסיונות מד' שעלינו לעבוד עליהם בין אם הם קשורים למצוות עשה כמו לקום בזמן להתפלל, או לא לעבור על איסורי לאווים על ידי רדיפה אחרי התאוות שלנו. למרות שהמטרה שלנו צריכה להיות להצליח להביס את היצר הרע שלנו, אנחנו צריכים לדעת שיהיו זמנים שניכשל. כשאדם נכשל הוא לא אמור להתייאש אבל לדעת שד' מעריך את המאמץ גם כשלא מצליחים, וגם לדעת שבסופו של דבר בדיוק כמו שד' עזר משה ליצור את המנורה, הוא גם יעזור לנו להביס את היצר הרע כל עוד השקענו מאמץ.

מרכז תורה תפילה וחסד

זכרון משה

ע"ש ולע"נ ר' משה לסרי זצ"ל

מרכז מסחרי רחוב שאולזון 51

RAV ROYALE SCHONBRUN

פרשת בהעלותך פרק ח' פסוק ד'

כמראה אשר הראה את משה כן עשה את המנורה

Rashi brings the Midrash Tanchuma which tells us that Moshe Rabbeinu tried to build the menorah himself but he kept getting stuck until Hashem told him to throw the gold into the fire and the menorah came out by itself.

Hashem obviously knew that Moshe would not be able to build the menorah even with all of his efforts. If so, then why didn't Hashem tell Moshe from the beginning to throw the gold into the fire and the menorah will come out by itself?

The answer could be that even if a person feels he won't be successful in doing a mitzvah, they have to know that the action itself has merit. Hashem wants to see our efforts and then in the end Hashem will make us successful. This could be why Hashem had Moshe try to build the menorah even though he would not be successful.

This is a very important lesson for us and in chinuch in general. We are all given tests from Hashem that we need to work on whether they relate to positive commandments like getting up on time for davening or not transgressing a negative prohibition by following our desires. Even though our goal has to be to successfully defeat our yetzer hara, we have to know that there will be times that we will fail. A person shouldn't give up hope when he fails. Instead, he should know that Hashem values the effort even when we don't succeed. We should remind ourselves that in the end just like Hashem helped Moshe to create the menorah, He will also help us defeat the yetzer hara as long as we first put in the effort.

מחסן הפעמי
חוגגים עם השירות

מוצרי חד פעמי

ומוצרי ניקיון

מחירים זולים

משלוחים עד הבית

לפרטים נוספים:

0533414739

www.machsanhapeami.co.il

***Paper goods and
Cleaning supplies
Great Prices***

We deliver to your door